

Щедрий Ведрик

Олександр Виженко

Щедрий Ведрик
Вертить вертлик.
На вертілку грає,
Пісеньку співає:
- Ой, як відьма Босорканя
Вкрала коника зі стайні,
Гупа-цупа полетіла,
За горою опинилась...
"Ась-ась-ась-ась!.."
За горою опинилась.

А за тою за горою,
Ще й неквапною ходою,
Йшла собі Далда-Балда-
По коліна Борода,
Метрів сім завширшки,
Метрів сім заввишки!
Дума відьма: "Треба стати."
(Не об'їхать бабухату!)
"Тпру-ру!" - сказала, та ще й "чмок!"
Зупинився ступачок.

Кінь то став. Далда... о, ні!
Диндилиндає собі.
Босорканя нумо в крик:
"Відійди мерщій убік!
Чуєш, ні? Далдо-Балдо!..
Геть з дороги!..."
"То-то-то,-
Затотокала Далда, -
Хто там шепче, як вода?"
"Я ось зараз пошепчу!" -
Відьма грізно. -
"Чу-чу-чу..., -
Зачучукало Далдище. -
Ти роззявило ротище...
І на кого? Ну, стривай,

Пшик твоє галай-балай!"
І розлючена Далдуря
Розійшлась, неначе буря,
Ухопивши Босорканю,
Ізкатала в калабаню
Та й кинула у кавдук...
"Гу-гу-гу!.." - почувся згук.
А потому - гуркіт грому:
"Гох-х, тод-дох-х! Бабах! Бубух!.."
Враз у небо підхопився
Цілий сніп вогнистих мух!..
Де Балда? І де се відьма?
Де поділися обидві?
Гонор попелом припав.
(Ніби їх хапун узяв)

Тут наш Ведрик й обізвався.
Коник той - йому дістався.
Я їх часто зустрічаю
У казковім нашім Краю.